

La fe en el Sindicat

per

PELAI MARTORELL

I ens posem en contacte amb els metges de la nostra terra, restarem sorpresos de la fe que tenen tots en el Sindicat de Metges de Catalunya. N'hi ha prou en parlar-hi breus moments d'afers professionals, per treure la impressió de què no sols senten pel Sindicat confiança i adhesió, sinó veritable fe.

Aquesta fe explica a bastament el que s'hagi pogut bastir el Casal del Metge, el que les filials del Sindicat, la Mutual Mèdica i la Cooperativa de Consum, hagin plenament reeixit i el que el Sindicat trobi prous homes capacitats per omplir les directives de les seves seccions i constituir nombroses comissions i ponències.

El Sindicat té ben merescuda la confiança i l'adhesió dels metges de Catalunya. Ha realitzat una copiosa obra sense entrebancs, sense fracassos i sense rectificacions de ruta. Obra meditada pregonament, estudiada fins als detalls més minsos i implantada amb gran seny.

L'estament mèdic català té la seguretat de què el Sindicat el lliurarà de tots els perills.

Tot l'estament creu que el Sindicat sabrà fer l'assegurança social de malaltia, la qual, arreu del món ha produït el desballestament de la professió, una acurada obra d'assistència social, a la qual els tècnics hi seran respectats com es mereixen, fent, com ha dit un dels nostres més destacats directius, que els metges catalans no la pateixin, sinó que la visquin.

Els metges dels Hospitals, els metges de les Mutuals i de les empreses mercantils d'assegurances de malaltia i els metges de conducta de les ruralies catalanes, confien que el Sindicat farà que el seu treball sigui degudament retribuït i llur actuació professional tingui les màximes garanties.

Els metges titulars, els quals veuen propera la pèrdua de la seva peculiar funció i amb ella la pèrdua d'uns ingressos anyals xifrats en un milió i mig de pessetes, tot i comptar amb un organisme societari propi i independent, esperen llur salvació del Sindicat; els optimistes, creient que el Sindicat podrà evitar la desfeta; els pessimistes, creient que el Sindicat trobarà un mitjà indirecte de refer-los de les pèrdues econòmiques que els amenacen.

Amb la fe, però, no n'hi ha prou. La fe té un deix de passivitat i les lluites socials demanen un esforç, activitat i energia. A més, la fe té el perill d'esvanir-se a l'embat dels primers fracassos.

A més de la fe, té d'aportar-se a l'obra del Sindicat la cooperació constant i l'esforç disciplinat, i cal tenir cura de no demanar al Sindicat solucions socialment impossibles o que no estigui al seu abast assolir-les.

La fe però, és una força que cal aprofitar. La fe en el Sindicat dóna la impressió de què els metges de Catalunya seguiran al Sindicat fins on sigui precis i que pel Sindicat és arribat el moment propici per a realitzar les més amples i audacioses actuacions.